

Milá Lenko a Alberto,

pořád jsem ještě v duchu na pláni u Ladronky, v teple jurty, s šálkem čaje v ruce, a povídám si s vámi, či spíš vám v jakémisi svatém nadšení sděluji svoje dojmy z představení a ze setkání, které jste mi darovali. Odpusťte, vůbec jsem nepomyslela na to, že máte za sebou vyčerpávající představení, a jen jsem byla šťastná ve vaší blízkosti, zcela bez vědomí času.

Nové dojmy a doteky se dál vynořují z proudění, které jste vyvolali, a tak jen to hlavní. Jak jdeme všichni nějakou cestou a máme už něco za sebou, jak bývají temné časy a časy milosti, jak někdy zatmění trvá dlouho a vlastní nepravost pěkně bolí - tak najednou, jako když se rozhrne opona nebo někdo škrtně sirkou nebo cvrnkne kuličku do důlku - mdloba je pryč, jsme doma, jsme zase úplně a šťastně živí!

A právě to se mi stalo při setkání s vámi: v povánočním útlumu najednou rozbřesknutí, plamen radosti a štěstí dotekem vašeho života. V těch malých přibězích navlečených na nit představení je ukrytá, přítomná, živá síla vašeho bytí od časů divadla na ulici až po tyto dny na pláni u Ladronky! Od první chvíle, kdy se děje jen pohled Lenky, se chystá pozvání k radosti. K radosti, kterou jsme měli a uměli taky, když jsme byli děti a skákali jsme a hráli hry a honili motýly a pokřikovali na sebe v lukách, u potoka, na pasece, kde běhají mravenci a voní jahody. Zase jste nás tam vzali... A pak další kouzlo: ve vás obou uprostřed bezpočtu pohybů, slov, proměn, situací, křiku - stále přítomné hluboké vnitřní soustředění, ticho, klid...

Jak je to možné? Kdo to umí?

Žít v srdci... To vím... Ale sdělujete víc. Ten velmi osobní vnitřní stav můžeme projevit nejen básní, nejen modlitbou - ale také díky tělu! Tělo jako nástroj sdělení! Nástroj dobrý, pokorný, živý. Říkala jsem si, že právě to uchopení sebe sama v srdci a rozprostření jeho síly v těle vám možná dává odvahu a schopnost k cestě tak svobodné, ve velké obyčejnosti a prostotě, v nahotě jakési, kterou vidíme u sv. Františka ve chvíli obrácení a pak už stále. Je to těžký život, říkala Lenka, ale krásný...

Věřím tomu a děkuji, že jsem k vám mohla nahlédnout, přijít blíž. Ani nevíte, jak jste mě obdarovali. Pán Bůh k člověku někdy posílá apoštoly zcela zvláštní, a úplně jinak, než jsme čekali. Našla jsem doma ještě jeden míček, podobný skoro úplně tomu, jaký mi dával do ruky Alberto. Budu s ním cvičit! A těším se na Velikonoce, na svých pět dní školy žonglování!

. Šťastné dny v Praze,

Sylva